

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/59/2022
Identifikačné číslo spisu:	6118265844
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6118265844.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. G. E.U., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., U. XXX/XX, zastúpený AKMK, s.r.o., so sídlom Nitra, Farská 30, IČO: 36 859 061, proti žalovanému: Mesto Nitra, so sídlom Nitra, Štefánikova trieda 80/60, IČO: 00 308 307, o zaplatenie 9.007,92 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 10C/77/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 30. septembra 2021 č. k. 8Co/21/2021-570, takto

rozhodol:

Odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2023 sp. zn. 1Cdo 59/2022 v bodoch 18. a 19. opravuje tak, že správne znejú:

“18. Zo spisu vyplýva, že odvolací súd dospel k odlišnému právnomu záveru o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu ako súd prvej inštancie. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý s poukazom na závery rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2520/15 z 26.04.2016 konštatoval existenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v predmetnom konaní. Odvolací súd uviedol, že citovaný nález Ústavného súdu Českej republiky na danú vec nemožno aplikovať, pretože nerieši situáciu obmedzenia vlastníka zákonným vecným bremenom, ale posudzuje otázku náhrady vo forme vydania bezdôvodného obohatenia vlastníkovi za obmedzenie jeho vlastníckeho práva k pozemku zastavaného miestnou komunikáciou. Podľa odvolacieho súdu mal súd prvej inštancie otázku aktívnej vecnej legitímácie posudzovať v kontexte rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré súd prvej inštancie uviedol v bode 53. svojho rozsudku, navyše keď citované rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky netvorí ustálenú rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky. S poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV ÚS 539/2020-21 z 28.10.2020 odvolací súd konštatoval, že právo na náhradu za vecné bremeno sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej dobe a tento nárok je len jeden a má ho ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena, teda ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., t. j. k 1. júlu 2009. Podľa odvolacieho súdu právo na náhradu za zriadenie vecného bremena v zmysle ust. § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. patrilo len predchádzajúcim vlastníkom tohto pozemku v čase vzniku vecného bremena a keďže si pôvodný vlastník právo na náhradu za zriadenie vecného bremena neuplatnil, došlo k premlčaniu jeho práva a už sa ho nemôže domáhať. Odvolací súd preto uzavrel, že dovolateľ nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam darom od právnych predchodcov až v roku 2012, kedy boli pozemky už týmto právom zaťažené, preto nie je splnená podmienka aktívnej vecnej legitímácie na uplatňovanie tohto dovolateľovho nároku. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, hoci sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi, pre ktoré súd prvej inštancie žalobu zamietol.

19. Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom z 30.09.2021 vyplýva, že odvolací súd zopakoval

niektoré listinné dôkazy (č. l. 568 spisu), ku ktorým strany sporu nemali pripomienky. Na záver ponechal odvolací súd stranám sporu priestor na záverečné reči a hneď na to vyhlásil rozsudok. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd v rámci odvolacieho konania nerealizoval postup podľa § 382 CSP a nevytvoril dovolateľovi príležitosť na vyjadrenie sa k novej aplikácii ust. § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. teda k možným dôvodom, na základe ktorých konštatoval nemožnosť uplatňovania posudzovaného nároku z dôvodu neexistencie aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu - dovolateľa. Keďže súd prvej inštancie v rámci právneho posúdenia založil svoje rozhodnutie na konštatovaní, že dovolateľ je aktívne vecne legitimovaný v predmetnom súdnom spore, dovolateľ túto skutočnosť v odvolaní a ani v odvolacom konaní nenamietal. Odvolací súd založil svoj záver inak ako súd prvej inštancie, a to aj na ustanovení § 4 zákona č. 66/2009 Z. z., ktoré podľa uvádzaných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky interpretoval tak, že žalobca - dovolateľ nie je aktívne vecne legitimovaný na uplatňovanie žalovaného nároku, pretože nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vznikol subjektu, ktorý bol vlastníkom pozemku v čase vzniku vecného bremena, teda ku dňu 30.06.2009, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 66/2009 Z. z., pričom žalobca - dovolateľ nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam darom od právnych predchodcov až v roku 2012, kedy už boli pozemky zaťažené. Zároveň odvolací súd nevytvoril príležitosť na vyjadrenie sa k novej aplikácii ust. § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. teda k právnemu posúdeniu dovolateľovej aktívnej vecnej legitímácie v predmetnom súdnom konaní a teda nepostupoval v súlade s ust. § 382 CSP.“

Odôvodnenie

1. V písomnom vyhotovení označeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z 29. novembra 2023 č. k. 1Cdo/59/2022 došlo v jeho odôvodnení k zrejmej nesprávosti spočívajúcej v uvedení v bode 18. v predposlednej vete k chybe, kedy mala veta začínať slovom „Odvolací“ a nie „Dovolací“ a v bode 19. v piatej vete za slovom žalobcu - dovolateľa malo byť spojenie „žalobcu - dovolateľa“, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.
2. V zmysle § 438 ods. 1 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. (ďalej aj „CSP“) na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.
3. Podľa § 224 CSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zjavné nesprávosti. O oprave súd vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.
4. Podľa § 234 ods. 2 CSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.
5. Výnimkou zo zásady viazanosti súdu uznesením (okrem uznesenia, ktorým sa upravuje vedenie konania, ktorým súd viazaný nie je) je ustanovenie § 224 CSP (§ 234 ods. 2 CSP), ktoré umožňuje vykonať (aj bez návrhu) za určitých podmienok opravu uznesenia. Je preto možné opraviť uznesenie podľa § 224 CSP len v prípadoch, že ide o chyby v písaní a počítaní a ďalej o také chyby, ktoré sú ako zjavné nesprávosti podobného pôvodu ako chyby v písaní a počítaní, t. j. ku ktorým došlo len zjavným a okamžitým zlyhaním v duševnej či mechanickej činnosti osoby, za účasti ktorej došlo k vydaniu uznesenia a ktoré sú každému zrejmé. Zrejmosť takej nesprávosti vyplýva najmä z porovnania výroku uznesenia s jeho odôvodnením, prípadne aj z iných súvislostí (R 37/1969).
6. Najvyšší súd po zistení zrejmej nesprávosti v záhlaví ním vydaného uznesenia túto nesprávosť opravil postupom podľa citovaného ustanovenia § 224 CSP v spojení s ustanovením § 234 ods. 2 CSP a § 438 ods. 1 CSP.
7. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.